

Manifest 8M_ La feina no està feta, La lluita continua

Ja fa anys que sentim a dir que cada dia és 8 de març, hi estem acostumades, i és veritat, això hauria de ser molt més que un lema, **hauria de ser així de feminista la nostra quotidianitat, el nostre dia a dia.**

Cada dia ens hauríem de parar a pensar per què hem de repetir aquest missatge any rere any, per què hem de ser resilients, i és **perquè hem de seguir lluitant.**

Podríem tornar a repetir que si abans de l'estafa que anomenen 'crisi' ja hi havia una esclotxa salarial entre homes i dones, ara aquesta és major; que moltes dones han deixat la feina per tornar a la llar, o el mercat de treball les ha expulsat, i per tant, ha augmentat situacions de dependència econòmica; que hi ha una campanya intensa i continuada de les elits econòmiques, polítiques i socials a 'naturalitzar' i pensar que és innat que el lloc de les dones és la llar i els treballs de cura. Tasques que la divisió del treball ha feminitzat i el sistema ha menystingut, desvaloritzant i descentralitzant la vida, tot posant el mercat en primer pla, i responent a una necessitat d'una organització social patriarcal, i a uns interessos econòmics capitalistes.

Podríem tornar a repetir que amb aquesta filosofia de capitalisme ferotge que posa en valor l'explotació dins i fora de les llars i que considera les feines que sostenen la vida com a residuals o invisibles, no anem enlloc, i que tots i totes hi perdem. Perquè el capitalisme funciona gràcies a l'explotació de les dones. Perquè per cada home que viu per sobre de les seves possibilitats per tal de produir en aquest sistema capitalista, hi ha una dona invisibilitzada que dur a terme les tasques de cura corresponents. Perquè el 34% són feines remunerades i pertanyen al mercat, mentre que 66% no estan remunerades, el 81% de les quals són dutes a terme per dones.

Podríem tornar a comptar totes les dones assetjades i abusades a la feina, a casa i als carrers, per part de marits, pares, germans i fins i tot fills. Per part de desconeguts, de la majoria de mitjans de comunicació, de la publicitat i de grans corporacions que ens assenyalen i tracten els nostres cossos com si fossin objectes i camps de batalla. Tots aquests, estan reafirmant els fonaments del sistema heteropatriarcal i misogin més pervers que ens fa sentir víctimes i culpables a la vegada, que ens fa viure un dia a dia de **relacions verticals i de poder**, fins a provocar en alguns casos la mort. La mort, la punta de l'iceberg que fins i tot també s'intenta invisibilitzar.

Podríem destacar que les precàries de les precàries, les treballadores de l'economia submergida, les precàries de sectors econòmics i el treball domèstic, les invisibles migrades, les supervivents dels carrers, són la pobresa, allò que s'anomena **feminització de la pobresa**. Així doncs, desgraciadament, en ple s XXI la pobresa continua tenint un rostre majoritàriament femení fent que les desigualtats de gènere travessin la precarietat, conduint les dones cap a l'empitjorament de les seves condicions de vida i la vulneració dels seus drets fonamentals.

**LA FEINA NO
ESTÀ FETA,
LA LLUITA
CONTINUA**

Podríem dedicar un instant, perquè no, a recordar les dones colonitzades, les dones mortes a les fronteres, les dones empresonades, les dones assassinades. Com també, podríem dedicar un instant, ara més que mai, a donar veu a les milers de dones refugiades que actualment han estat maltractades i violades per soldats a les fronteres d'Europa.

Podríem fer tot això i més.

Podríem desenterrar de la memòria històrica totes aquelles dones, les àvies, les anònimes, les dones organitzades, que any rere any es van aixecar en les vagues de subsistència, les vagues del tèxtil, les vagues d'esclaves, les vagues de ventres, les revoltes de les pageses, les que van proclamar les teories vers una educació decent, les subversions espirituals femenines, les que van exercir el dret a ser llavadores i avortar, les que van fer xarxes de suport i educació entre dones segle rere segle.

Desenterrem-les, perquè és en elles que hi som nosaltres, som les hereves de les seves lluites. Cert és que ens han ensenyat que som eternes víctimes espectadores de la història, que el sistema capitalista és invencible com ho és el sistema patriarcal, que semblen dos accidents històrics necessaris. Però no, no ha estat mai així, hem teixit, hem respòs, hem creat i hem revolucionat. Elles són la nostra potència, la de saber que no estem soles, que organitzar-nos és la normalitat.

Organitzar-nos per a deixar el descobert aquesta explotació a la feina, aquesta explotació a la llar, aquesta explotació dels nostres físics. **Organitzar-nos** per a respondre a cada una de les agressions dels patrons, dels prohoms, dels vigilants de la cultura del bon fer, dels agressors, els violadors i els misògins. **Organitzar-nos** per a crear llaços de solidaritat, per a crear espais de seguretat i grups de suport, per a fer de l'acció directa la nostra idea global: **volem explicar, volem fer, volem ocupar, volem transformar, volem cuidar i cuidar-nos, volem subvertir, volem embruixar, volem jugar, volem cridar, volem plorar, volem riure, volem viure, volem viure com nosaltres decidim fer-ho. Sense tutors, sense patrons, essent nosaltres les nostres mestratges.**

Perquè sí, perquè **recordem** els sindicats de mestresses de casa, perquè **recordem** els primers de maig de sindicats només de dones, perquè **recordem** els grups de dones autònomes actuant contra els empresaris explotadors i les lleis antiavortistes, perquè **recordem** totes i cada una de les baules que han traçat les nostres àvies.

**Contra el capitalisme
i l'heteropatriarcat acció directa!**

**Organitzem-nos per lluitar, organitzem-nos per a crear
perquè La feina no està feta,
La lluita continua**